

قطعهنامه هفتاد و دومین کنگره سالانه پن بین‌المللی در باره ایران

هفتاد و دومین کنگره پن بین‌المللی که از ۲۲ تا ۲۸ مه ۲۰۰۶ (۱ - ۷ خرداد ۱۳۸۵) در برلین برگزار شد، در موارد چندی به ایران پرداخت:

۱ - کنگره نامه‌ای را با امضای تمام اعضای هیئت مدیره پن بین‌المللی و نیز امضای دیگر نمایندگان حاضر در کنگره برای آیت‌الله خامنه‌ای ارسال کرد که آزادی فوری رامین جهانگل را در آن خواستار شد (نگاه کنید به متن کامل نامه که پیش‌تر در تارنماهای مختلف منتشر شده است، از جمله: http://www.rsf-persan.org/article.php3?id_article=16126).

۲ - کنگره در تأیید جمع بندی کارگاه مسائل خاورمیانه از دولت ایران خواست که امکان سازماندهی، تجمع و بیان آزاد نظر را برای گروه‌های مستقل از جمله کانون نویسندگان ایران فراهم آورد.

۳ - کنگره در قطعهنامه مربوط به قوانین جزایی توهین و اهانت که شامل کشورهای متعددی می‌شود، از جمله متذکر شده که اجماع جهانی قوانین مربوط به توهین و اهانت را با آزادی بیان ناسازگار می‌داند و این اجماع باعث شده که تاکنون کشورهای متعددی این‌گونه قوانین را ملغا کنند. در ادامه همین قطعهنامه، کنگره:

با ابراز نگرانی از این که به رغم این اجماع بین‌المللی چندین کشور به محاکمه نویسندگان و روزنامه‌نگاران به خاطر اهانت به دولت، نهادهای دولتی یا نمادهای ملی ادامه می‌دهند، از جمله مکزیک ... و ایران که در آن دانشجو و نویسنده داستان‌های کوتاه مجتبی سمیعی‌نژاد به جرم «اهانت به رهبر» زندانی شده است؛

خواستار لغو این‌گونه قوانین شد.

<http://www.internationalpen.org.uk/index.php?pid=33&aid=465#criminal>

۴ - خانم کارین کلارک، رئیس کمیته نویسندگان در بند پن آلمان و پن بین‌المللی، در هنگام ارائه گزارش سالانه خود به کنگره، پیامی را که ناصر زرافشان از زندان به کنگره داده بود، خواند و از کنگره خواست که او را مجاز به پاسخ دهی کند. کنگره نیز با درخواست خانم کلارک موافقت کرد (نگاه کنید به پیام ناصر زرافشان که پیش‌تر در تارنماها منتشر شده است، از جمله: <http://open.g00ya.com/politics/archives/048358.php>).

۵ - کنگره همچنین قطعهنامه‌ای را به شرح زیر درباره ایران به تصویب رسانید: <http://www.internationalpen.org.uk/index.php?pid=33&aid=465#iran>

قطعهنامه در باره ایران

همایش نمایندگان پن بین‌المللی در هفتاد و دومین کنگره در برلین از ۲۲ تا ۲۸ مه ۲۰۰۶:

- با ابراز نگرانی شدید از فقدان پیشرفت در شناسایی و محاکمه عوامل مسئول در شکنجه و قتل عکاس روزنامه‌نگار ایرانی – کانادایی زهرا کاظمی، به رغم این که سفیر ایران در انگلستان در فوریه ۲۰۰۵ تأیید کرد که دولت در قتل او مسئول بوده است؛
- با اظهار ناراحتی از این که هنوز عدالت در مورد آمران قتل‌های زنجیره‌ای نویسندگان و روشنفکران ایرانی در اواخر دهه ۱۹۹۰ اجرا نشده است؛
- با ابراز نگرانی از این که در حال حاضر ۲۹ نویسنده از جمله امیر عباس فخرآور، اکبر گنجی، رامین جهانگللو، سیامک پورزند و ناصر زرافشان به خاطر استفاده قانونی از حق آزادی بیان، اجتماع و ایجاد انجمن در بازداشت به سر می‌برند یا محکوم شده‌اند یا تفهیم اتهام شده‌اند؛
- با ابراز نگرانی شدید از این که در بن‌بست جاری هسته‌ای، رژیم اسلامی از اوضاع برای افزایش سانسور و سرکوب رسانه‌ها بهره‌برداری می‌کند؛
- به علاوه با ابراز نگرانی از این که نویسندگان، روزنامه‌نگاران و اشخاص دیگری که برخلاف حق آزادی بیان بازداشت شده‌اند، در حضور قضات شکنجه شده‌اند، هفته‌ها در سلول انفرادی به سر برده‌اند و از حقوق اولیه قانونی محروم شده‌اند؛
- با توجه به این که ایران دارای بیشترین تعداد روزنامه‌نگاران زندانی در خاورمیانه است، حق آزادی بیان و محاکمه عادلانه آنها را نقض می‌کند و غالباً مدت‌های طولانی آنها را در حبس انفرادی نگهداری می‌کند؛
- به علاوه با توجه به این که قوه قضاییه ایران شمار فزاینده‌ای از روزنامه‌های مستقل را تعطیل کرده و مقامات ده‌ها روزنامه‌نگار و روشنفکر را احضار و طبق مفاد دست‌وپاگیر قانون مطبوعات و قانون مجازات محاکمه کرده‌اند؛
- و همچنین با ابراز نگرانی از سانسور رو به رشد اینترنت در کشور که در طی آن هزاران صفحه اینترنتی سانسور شده‌اند، روزنامه‌نگاران اینترنتی مورد آزار قرار گرفته‌اند و به شرکت‌های تأمین کننده خدمات اینترنتی دستور داده شده که یا کارشان را تعطیل کنند یا تحت کنترل دولت قرار بگیرند؛ و نیز با ابراز نگرانی از حمله به چندین وبلاگ‌نویس که نوشته‌هایشان را در اینترنت قرار می‌دهند از جمله نویسنده برجسته اینترنتی آرش سیگارچی که به ۱۴ سال زندان محکوم شد و حبس او در مرحله تجدید نظر در فوریه ۲۰۰۵ به سه سال کاهش پیدا کرد؛
- با محکوم کردن جو خود – سانسوری ناشی از سرکوب نظام‌یافته افرادی که نظریات انتقادی یا مخالفشان را علیه اعتقادات رسمی مذهبی و سیاسی ابراز می‌کنند؛

از دولت ایران می‌خواهد:

- عاملان قتل زهرا کاظمی و دیگر نویسندگان و روشنفکران را شناسایی و عدالت را در مورد آنها اجرا کند؛
- تمام زندانیانی را که در تناقض با ماده ۱۹ میثاق بین‌المللی حقوق مدنی و سیاسی – که ایران از امضا کنندگان آن است – بازداشت شده‌اند آزاد کند؛
- قانون مطبوعات و قانون مجازات را مورد بازبینی قرار دهد و کلیه مقررات جزایی در مورد بیان مسالمت‌آمیز نظر را ملغا کند؛
- مقامات قضایی و نیروهای امنیتی را ملزم و مقید به انجام محاکمات مبتنی بر استانداردهای عدالت و برچیدن شکنجه کند؛
- تحقیقات جامعی در مورد زندان‌های سری انجام دهد و امکان دسترسی کامل به آنها را برای ناظران بین‌المللی فراهم کند.